

### The story of...

HURT...PAIN...PASSION...REVENGE...DESIRE...AND LOVE

'...ฉันอาจจะไม่ใช่ผู้ชายที่เป็นเจ้าของเธอ  
ฉันอาจจะไม่ใช่ผู้ชายอย่างที่เธอต้องการ  
แต่จำไว้ว่า...ไม่ว่าจะเป็นเมื่อไหร่ หรือตอนไหน  
ต่อให้เธออยู่กับใคร แต่ถ้าฉันพอใจ...  
ฉันก็จะตามไปแย่งเธอกลับมา!'

...From 'Tyme' to 'Namo'



## บทนำ

### The beginning of 'HURT STORY'

ถ้าพูดถึง 'ฤดูร้อน' คุณจะนึกถึงอะไร  
สงกรานต์...แดดจัดจ้า...เล่นน้ำ...หรือทะเลสดใส

แต่สำหรับฉัน...คงจะนึกถึง 'เขาคอนันต์'  
ผู้ชายตัวสูงๆ ผู้มีรอยสักรูปผีเสื้อและนัยน์ตาสีดำสนิท  
แม้ลึกลับแต่กลับมีเสน่ห์จนทำให้ติดกับเพียงแค่นี้ได้สบตา  
ริมฝีปากของเขานุ่มทว่าเมื่อร้อนจนแผดเผาฉันได้ทั้งตัว

เขาคอนันต์...เดินเข้ามาในชีวิตฉันของวันหนึ่งในฤดูร้อน  
และเขาชื่อ 'ธาม'

## SUMMER ROMANCE

สถานีขนส่งหมอชิต กรุงเทพฯ

"ถึงแล้วเหรอเนี่ย..."

ขณะที่ผู้โดยสารกำลังทยอยลงจากรถบัสสองชั้นแบบปรับอากาศพิเศษหลังจากนั่งหายใจร่วมกันมาเกือบครึ่งคืน ฉันก็มองผ่านกระจกลงไปด้านล่าง เห็นผู้คนเดินกันขวักไขว่และดูวุ่นวายอย่างกับผู้ประสบภัยน้ำท่วม กำลังอพยพเข้าเมือง คำถามที่ผุดขึ้นมาในหัวคือ...ฉันจะไปหาพี่ศิลา (พี่ชายเพียงคนเดียวของฉัน) ได้ยังไง?!

"น้องๆ ถึงหมอชิตแล้วครับ!"

ตอนที่ฉันนั่งเลอหลายอยู่นั้น กระจ่างรถคนหนึ่งที่ตะโกนบอกให้ฉันลงจากรถ

"แท็กซี่มีครับ จะไปไหนเดี๋ยวผมไปส่งให้!"

"เอากระเป๋าใบนั้นลงมาก่อน ฉันรีบ! ใบนั้นไง!"

"รถเข็นกระเป๋ามีครับ! ราคากันเองกันเอง"

พอดแพดๆๆ

พอสองเท้าเหยียบพื้น เสียงอะอะโวยวายก็ดังมาจากรอบทิศทาง ทั้งบรรดาคนขับแท็กซี่ที่เข้ามาหาลูกค้า ทั้งคนเข็นกระเป๋ารับจ้าง แล้วไหนจะเสียงย่ำเท้าที่ร้องบอกกระเป๋าให้หยิบกระเป๋าตัวเองลงมาก่อนใครอีก

"ไปแท็กซี่มีน้อง เดี่ยวพี่ไปส่ง"

หลังจากที่ฉันเดินไปหยิบกระเป๋าสองใบอันได้กระเป๋าลากหนึ่งใบ และกระเป๋าสะพายหลังอีกหนึ่งใบ ฉันก็กลับมายืนสะเหล่เป็นคนบ้าไปไหนไม่ถูก คนขับแท็กซี่นายหนึ่งจึงเข้ามายืนข้างๆ รวากับว่าเราเคยรู้จักกันมาก่อน

"ว่ายังไงน้อง ไปแท็กซี่มี พี่คิดราคากันเองสุดๆ ไปเลย น่ารักอย่างน้องเนี่ยไปส่งฟรียังได้เลยนะ" คนขับแท็กซี่ท่าทางแปลกๆ ยังเชื่อว่าฉันไม่เล็ก แล้วพี่แกจะไซโคฉันไปไหนเนี่ย ให้เวลาฉันคิดหน่อยไม่ได้หรือไง!



บ้าจริง ๆ!

ฉันดำตัวเองในใจและมองความม่วนวายรอบตัวอย่างหัวเสีย... ทั้งอากาศร้อนอบอ้าวอย่างถึงที่สุด ทั้งผู้คนแปลกหน้าที่มาแออัดกัน แล้วไหนจะเสียงรถกับเสียงไวววายอย่างกับอยู่ท่ามกลางมีอบไว้อ้อยนี่อีกล่ะ

ให้ตายสิ! นี่ฉันมาทำอะไรที่นี้วะเนี่ย!?!

ฉันน่าจะเชื่อคำพูดของพ่อกับแม่แล้วนั่งเครื่องบินมาเหมือนทุกครั้ง ยังจะดีเสียกว่ามาเสียหมาอยู่ที่หมอชิตนะ ฉันเกลียดความแออัด เกลียดคนเยอะ ๆ เกลียดเสียงดัง ๆ เกลียดทุกอย่างที่ไร้ความเป็นระบบ

ขอกรี๊ดร้องดัง ๆ และประกาศว่านี่คือครั้งแรกที่ฉันมาเหยียบหมอชิตคะทุกคน!

ฉันเป็นคนอูบลคะ พ่อเป็นคนอูบล แม่ก็เป็นคนอูบล แต่ฝั่งคุณปู่ นี่มีเชื้อจีนเหมือนกันจึงขาวโอไม่อยู่น้อย ๆ แล้วฉันก็เพิ่งผ่าฟันมรสุมแอดมิทชั่นเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังของประเทศได้ก็เลยขอพ่อ อ้อนแม่มาอยู่กับพี่ศิลาเพื่อปรับตัวก่อนเข้าเรียนหนึ่งเดือน ในช่วงนี้มหาวิทยาลัยเริ่มมีกิจกรรมกันแล้วล่ะ ที่คณะนี้เทศกาลตรุษของฉันก็เหมือนกัน (พี่ๆ ที่คณะน่ารักมาก มีการส่งจดหมายมาบอกด้วยว่ามีกิจกรรมอะไรให้หนีตีใหม่เข้าร่วมก่อนจะเปิดภาคเรียน) พ่อกับแม่ก็ดีใจหาย ยอมให้ฉันมาด้วยล่ะ พี่ศิลานะเรียนที่กรุงเทพฯ มาตั้งแต่มัธยมปลาย พอขึ้นมหาวิทยาลัยก็ยังเรียนต่อในกรุงเทพฯ พ่อก็เลยซื้อคอนโดฯ แถวๆ เอกมัยให้อยู่

และถึงฉันจะเป็นคนอูบล ก็ไม่ใช่ว่าฉันจะไม่เคยมากรุงเทพฯ นะ แต่ทุกครั้งที่มาฉันจะเดินทางด้วยรถยนต์ส่วนตัวไม่ก็เครื่องบินเท่านั้น เวลาไปไหนมาไหนก็จะมีพี่ศิลาเป็นคนพาไป

ทว่าสาเหตุที่ทำให้ฉันมายืนหน้าเหลอเด่นเป็นสง่าอยู่ที่หมอชิตนี้ ก็เป็นเพราะว่า... ตอนที่พี่ๆ ศิษย์เก่าของโรงเรียนไปแนะนำที่โรงเรียนนะ ฉันได้ยินพวกพี่ๆ เขาพูดถึงการใช้ชีวิตแบบอิสระเสรีและการผจญภัยที่สนุกสุดเหวี่ยงในกรุงเทพฯ มักจะเริ่มต้นที่พวกพี่ๆ เขาลงรถที่หมอชิตนี่แหละ ฉันก็อยากจะลองบ้างอะไรบ้างก็เลยขอพ่ออ้อนแม่เดินทางมากรุงเทพฯ เพียงลำพัง โดยอ้างว่าจะให้พี่ศิลามารับที่หมอชิต ทั้งๆ ที่



||

ความจริงฉันกะว่าจะเซอร์ไพรส์พี่ศิลาด้วยการไปหาเขาที่คอนโดฯ เอง แต่ไม่คิดว่ามันจะทำให้ยักษ์คุณหนู (บ้านนอก) อย่างฉันต้องมาปวดก้านสมองจนจะระเบิดอยู่ที่นั่นะสิ!

"ว่าไงครับ ตกลงว่าจะให้พี่ไปส่งหรือเปล่า พี่คิดราคาไม่แพงหรอก"

คนขับแท็กซี่ยังทุ่ทุ้งจะไปส่งฉันให้ได้ เอาวะ! ไปก็ไป! เขาอุตสาหามารับถึงที่แล้วนี่นา

"ฉันจะไปเออหม้ย..."

"ไม่ไปแล้วครับ!"

อ้าวเฮ้ย! อะไรวะนี่!?

ยังไม่ทันที่ฉันจะพูดอะไรก็ถูกลากออกห่างจากคนขับแท็กซี่ด้วยน้ำมือของผู้ชายคนหนึ่ง เขาตัวสูงไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซ็นต์แน่ๆ เพราะฉะนั้นการที่เขาจะลากฉันซึ่งมีความสูงเพียงหนึ่งร้อยหกสิบเซ็นต์ให้ติดไม้ติดมือไปด้วยท่าทางที่เหมือนไม่ออกแรงอะไรจึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลย แต่มัน 'แปลก' ตรงที่เขามาลากฉันไปด้วยนี่แหละ

"ไอ้ผู้ชายประสาท! ปล่อยคอเสื้อฉันเดี๋ยวนี้ละ"

ฉันคืนและพยายามจะหยิกมือหมอนี่สุดชีวิตจนเขารำคาญมั่งถึงได้หันกลับมาแฉ่งสีอำมหิตใส่ฉันด้วยนัยน์ตาสีดำสนิท แต่ร้อนแรงสุดพลัง ฉันจึงเงยหน้าขึ้นมองเขาพลางสลัดไหล่ที่เคล็ดขัดยอกไปด้วย ถึงคนตรงหน้าจะหน้าตาดีบรรเจิดขนาดไหน แต่ถ้านิสัยห่ามๆ เยี่ยงที่เขาเป็นอยู่...ฉันก็ไม่สน!

ฉันเป็นถึงสาวสวยคนหนึ่งของจังหวัดอุบล เจ้าของฉายา 'นางนพมาศร้อยสมัย' เสียวนะยะ

"ยัยบ้านนอก จะโดนหลอกยังไม่รู้ตัวอีก!"

"หา!?" ฉันมองหน้าตาหล่อๆ ด้วยความงงสุดขีด ไม่เข้าใจว่าอะไรทำให้เขาคิดว่าฉันจะโดนหลอก "พูดบ้าอะไรของนาย คนที่เจอหลอกฉันนะมันนายมากกว่า คิดว่าหล่อตายละสิ ฉันถึงจะได้ยอมไปไหนด้วยง่ายๆ"

ฉันแบ่ปากเถียงกลับอย่างไม่ยอมแพ้ พลังเสยผมเส้นละเอียดสีน้ำตาลช็อกโกแลตที่มีความยาวถึงสะโพกขึ้นด้วยความหงุดหงิด ฮึ้ย! ถึงหมอนี่



จะหล่อเหมือนหลุดมาจากนิยายสารรวรรมนายแบบที่หล่อที่สุดในโลก แต่ฉันก็ไม่โง่งที่จะหลงใหลจนให้เขาลากไปไหนมาไหนได้ง่ายๆ นะ

ว่าไปแล้ว...หมอนี่ก็เป็นผู้ชายติดจะเย็นชา ท่าทางห้ามๆ โหดๆ แต่มีเสน่ห์กระซกใจสุดๆ ยิ่ง নয়น์ตาสินีลคู่นี้ยิ่งดูลึกลับ ทว่ากลับร้อนแรงเป็นบ้า (เออ...ฉันไม่ได้สนใจเขาจริงๆ นะ สาบานได้) ร่างสูงสวมกางเกงยีนทะมัดทะแมง เสื้ออกล้ามสีขาวยาวและทับด้วยแจ็กเก็ตสีดำอีกตัว ด้านหลังสะพานกระเป๋าดูใหญ่บึกเือกเหมือนเพิ่งจะไปเที่ยวต่างจังหวัดมา แถมหน้าตาก็หล่ออลังการสวนทางกับทุกคนในหมอบิตแบบรุนแรงสุดๆ ไปเลย

ว่าด้วยเรื่ององค์ประกอบของหน้าตาก็เว่อร์อะ เขามีเส้นผมสีน้ำตาลเข้มชอยสไลด์เข้าทรงยาวเคลือบยา แม้มันจะยุ่งเหยิงซี้ได้ไปมา แต่กลับดูดีอย่างบอกไม่ถูก ริมฝีปากติดจะบางนิดๆ แต่เป็นสีแดงสดตัดกับผิวขาวๆ โดยไม่ต้องแต่งเติมใดๆ จมูกโด่งมาก ใบหน้าได้รูป คิ้วเข้มและมันพาดผ่านในตำแหน่งที่รับกับหน้าอย่างถึงที่สุดด้วย

"ฉันหวังดีนะถึงได้ลากคอเธอมาด้วย อยากโดนหลอกก็กลับไปหามันสิ!"

"ฉันไปแน่...สิ!"

ฉันเบ้าปากใส่เขาแล้วหมุนตัวเดินกลับไปหาคนขับแท็กซี่ที่ไต่บ่าหน้า หล่อนี้ลากฉันหนีมา แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวฉันก็ต้องชะงักกึกเมื่ออิตาบ้านี้กระซกคอเสื้อฉันไว้จากทางด้านหลังอีก! ฉันแทบหายใจไม่ออกจึงหันขวับกลับไปมองเขาแล้วสลัดไหล่ให้หลุดจากมือยาวๆ นั่น โหย~ หมอนี่ลึกที่หลังมือเป็นรูปมังกรด้วยอะ

"ยังจะกลับไปอีก!"

"ฉันจะกลับบ้าน นายยุ่งอะไรด้วยละ"

"จะกลับบ้านนอกแล้วเหอ"

"ฉันจะกลับบ้านนอก บ้านโน หรือจะไปไหนแล้วมันหนักส่วนไหนบนหัวนาย ปล่อยได้แล้ว!"

"Damn! จะไปก็ไปแท็กซี่มิเตอร์ลียัยที่ม! เธอจะให้แท็กซี่ที่กำหนด



ราคาเองหลอกทำไม รู้ไว้ด้วยนะว่าพวกนั้นจะซาร์จราคาขึ้นไม่รู้กี่เท่าของราคาจริง แล้วก็ไม่ได้กดมิเตอร์ด้วย บางคนก็เข้ามาโดยไม่ผ่านการคัดกรองจากพนักงาน เธออาจจะโดนเชือดข้างทางทันทีที่ออกจากที่นี่!"

บทจะพูดอิตานี่ก็ตวาดเออๆ จนคนที่อยู่รอบตัวเริ่มมองฉัน ให้ตายสิ! อุตส่าห์ขอพ่ออันแม่เดินทางมาเองจนได้ อุตส่าห์ไม่บอกพี่ชายให้มารับเพราะกะว่าจะไปเซอร์ไพรส์ โยพระเจ้าต้องส่งซาตานมาเป็นมารผจญอีก

"ฉันฉันก็จะไปกับแท็กซี่ที่กดมิเตอร์" ฉันสะบัดหน้าเดินหนีไปอีกทาง แต่ไต่บ่านี้ก็กระซอกคอเสื้อฉันไว้อีกแล้ว คราวนี้ตั้งแรงกว่าเดิมจนลื่นจุกคอหอยฉันเลยละ "ฉันหายใจไม่ออกนะอิตาบ้า! นายมันโรคจิต!"

"แท็กซี่มิเตอร์ไปทางนู่น!"

เขาชี้มือไปทางที่มีคนไปยืนรอกันอยู่และเป็นคนละทางกับทางที่ฉันจะไป ฉันหน้าชาด้วยความอับอายสุดชีวิต แต่ก็ยังแก้มังงะขีดหน้าขึ้นไม่ยอมแพ้

"เฮ้ย! ไปเข้าห้องน้ำแป๊บเดียว แกไปเก็บผู้หญิงที่ไหนมาวะธาม...สวยดีนี่หว่า"

ใครอีกคนร้องทักขณะที่จ้ำอ้าวเข้ามาวิ่งวง เขาเป็นผู้ชายที่หล่อลวกใส่อีกแล้ว ไบหน้ามีส่วนผสมของเอเชียและตะวันตกเต็มไปด้วยเสน่ห์สะกดสายตาผู้คนที่พบเห็น รูปร่างดูดีเหมือนนายแบบ ส่วนสูงเกินหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซ็นต์แน่ๆ เส้นผมสีดำสนิทยาวระดับคอถูกซอยสไลด์แบบรอกไทรรับกับไบหน้าเรียวแหลมได้รูป ริมฝีปากหยักลึกสีแดงสด ดวงตาสีน้ำเงินเข้มจมุกโด่ง เจาะหูให้เยอะที่สุดเท่าที่ชีวิตนี้จะเจาะได้ และมีคิวเรียวยับกับไบหน้าพอดิบพอดีด้วย

"เด็กจะโดนหลอกนะ เพิ่งมาจากบ้านนอก ไม่รู้ภาคไหน"

"แกเป็น ส.ส. ปวีณาหรือโงะธามถึงต้องยื่นมือเข้าไปช่วย"

"หุบปากน่าเซนท์"

ธามหันไปเขม่นนายลูกครึ่งกวนโอ๊ยที่ชื่อ 'เซนท์' ตอนที่เขายืนเทียบรัศมีกันนี้ความหล่ออลังการกินกันไม่ลงเลยละ คนที่เดินผ่านไปผ่านมาบรรดาแม่ค้า สาวแก่ แม่มาย และผู้ชายหัวใจสาวต่างมองพวกเขาตา



เป็นมัน

"ว่าไง! เธอมาจากไหน อีสาน เหนือ ใต้ หรือไม่ใช่คนไทย เธอลักลอบ  
เข้าเมืองหรือเปล่าวะ"

"ฉันเป็นคนไทย!"

"ไม่มีว่แน่นอนะ"

ฉันจะมั่วอะไรละ! ใจลูกครึ่งปากเสีย! หน้าตาฉันดูเป็นคนไทยกว่านาย  
ตั้งเยอะนะยะ

"ฉันเป็นคนไทย มาจากอุบล ได้ยินชัดมั๊ย!"

"อุบลอะไรวะ ไม่เห็นคั่นหูเลย เฮ้~ เธอมีบัตรต่างด้าวยังเนีย ผ่าน  
เข้าเมืองมาได้ไง"

"นี่นายแกล้งใจหรือจใจหาเรื่องฉันกันแน่!" ฉันถลึงตามองไปลูกครึ่ง  
กวนประสาท "จังหวัดอุบลราชธานีอยู่ทางภาคอีสานของไทย ผาแต่มีเป็น  
ส่วนหนึ่งของอุบลที่เห็นพระอาทิตย์ขึ้นก่อนใครในประเทศนี้ แล้วอุบลก็ยังมี  
พื้นที่ใหญ่เป็นอันดับที่ห้าของประเทศไทยด้วย ไม่ทราบว่าคุณนายไปมุดหัว  
อยู่ไหนถึงไม่รู้จัก!"

"หึ! ล้อเล่นแค่นี้ทำไมต้องจริงจังด้วยวะ" เซนท์แบ่ปากใส่ฉันแล้วเขาก็  
หันไปเขม่นธามต่อ "...เอาไงก็รีบจัดการเข้าสิ ฉันเบื่อเสียงโหวกเหวกจะ  
ตายซัก บอกให้ขึ้นเครื่องมาแก้ก็ไม่เชื่อ"

"แล้วไอ้รถตัวไหนมันอยากไปทริปปิดดิน ฉันไม่พาเดินทางแบบ  
แบ็กแพ็กเกอร์ก็ดีแค้ไหนแล้ว"

"เออๆๆ ข่างหัวเรื่องนั้นเถอะ แต่แกอะจะเอาอย่างไรกับยัยนี้ล่ะ"

เซนท์ทำหน้าแข็งแล้วชี้ไปชี้เบ้มาทางฉัน

"พวกนายไม่จำเป็นต้องมาเอาอย่างไรกับฉันด้วยซ้ำ บอกเพื่อนนายให้  
ปล่อยฉันไปก็จบ!"

"เออ! เจียบหะยะบ้านนอก เธอได้กลับบ้านแน่ ไม่ต้องห่วงหรอก"

ไอ้บ้าเซนท์ไม่ฟังที่ฉันพูดเลยใช่มั๊ยเนีย!?

"หยุดเรียกฉันว่ายัยบ้านนอกซะทีเถอะ! ฉันชื่ออะไร!"

"บ้านเธออยู่ไหน"





พอเห็นว่าฉันกับเซนท์จะยังตั้งหน้าตั้งตาทะเลาะกันไม่เลิก งามก็เลยถามเข้าเรื่องด้วยความรำคาญ

"เออมีัย"

"งั้นไปกับพวกฉัน"

"เรื่อง...?"

ฉันเลิกคิ้วมองงามเป็นเชิงถามว่าเรื่องอะไรฉันต้องไปกับเขา คิดว่าฉันโง่หรือ หะ! ฉันคงบ้าหนีคนขับแท็กซี่ที่หวังเข้ามาหลอกแล้วไปกับผู้ชายที่ดูพาทางร้ายกาจอย่างพวกเขาหรอวะ

"Shit! แล้วแกไปยุ่งอะไรวะ ยัยนี้ไม่ยอมไปก็ปล่อยให้หลงอยู่นี้แหละน่ารำคาญวะ"

เซนท์เริ่มเห่าหอน ฉันได้ยินเขาสบถเป็นภาษาอังกฤษอีกหลายคำก่อนจะล้วงกระเป๋ากางเกง หน้าตาดูเบือหน่ายกับฉันมากๆ โห~ ฉันอยากจะอยู่ดู่นววยกับพวกนายตายละ

"มานี่..."

งามคิดอยู่ครู่เดียวก็ทำหน้านิ่งแล้วกระซอกคอเสื้อฉันให้เดินตามเขาไปในขณะที่เซนท์เดินตามมาด้วยท่าทางแข็งโลก เหมือนนั่นสายหน้าซำๆ ไม่รู้ว่าสมเพชฉันหรือรำคาญงามกันแน่

ฉันร้องโวยวายให้งามปล่อยได้ไม่กี่คำก็มาหยุดอยู่ที่เจ้าหน้าที่ซึ่งกำลังโบกรถแท็กซี่ให้ผู้โดยสารคนหนึ่ง งามยิ้มปากกาเขา แล้วเขียนตัวเลขสิบสามตัวใส่เศษกระดาษห่อหุ้มมากฝรั่งที่ล้วงมาจากกระเป๋ากางเกง

"นี่หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนผม เธอเพิ่งมาจากต่างจังหวัด ผมเลยคิดว่าจะไปส่งเธอ เพราะกลัวว่าเธอจะโดนคนอื่นหลอก แต่เธอไม่เชื่อใจ" งามดึงกระเป๋าตังค์ออกมาแล้วหยิบบัตรประชาชนมาเทียบให้เจ้าหน้าที่ดูตัวเลขว่ามันตรงกัน (รูปถ่ายบัตรประชาชนหมอนี้ยังหล่อเลย... ศรีทธาจริงๆ)

"ครับ?"

"หมายความว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นกับผู้หญิงคนนี้ก่อนเธอจะถึงที่หมายหรือมีข่าวว่าเธอถูกเชื่ออะไรก็แล้วแต่ คุณให้ตำรวจมาลากคอผมเข้า



ตะวางได้เลย นี่เบอร์โทรผม และที่อยู่ทีลากค่อมได้ง่ายๆ"

"ลงทุนจริงๆ เลยกะ ไอ้คนดีศรีสยามประเทศ!"

เสียงเซนท์ที่ยืนเยื้องไปด้านหลังยังคงวนประสาทไม่ขาดสาย แต่ธามก็ทำหูทวนลมแล้วหาเศษกระดาษห่อหามากฝรั่งในกระเป๋ากางเกงมาเขียนข้อมูลที่พูดไปให้เจ้าหน้าที่ จากนั้นเขาก็ลากคอเสื้อฉันที่กำลังประมวลความคิดอยู่ในหัวสมองให้เดินตามเขาไปอีก สารภาพเลยว่า...ฉันงงงันมากๆ!

ในหัวมันติดแหง็กไปหมด...พอรู้สึกตัวอีกที ฉันก็นั่งอยู่ในรถแท็กซี่ที่กำลังเคลื่อนตัวออกจากหมอชิตโดยมีผู้ชายหน้าหล่อ มาดเท แต่นิสัยสุนัขไม่รับประทานสองคนนั่งขนบข้างไปด้วยกันแล้ว

พระเจ้าบอกฉันที่...นี่คือการต้อนรับกันสู่กรุงเทพฯมหานครอมรรัตน์โกสินทร์หรือเนี่ย!?



## 2

### I'm unlucky girl.

"เฮ้~ ยัยบ้า เธอตายยังวะเนี่ย"

หลังจากที่ฉันหยุดโวยวายไปหลายนาที เซนท์ก็เอานิ้วมาจิ้มไหล่ฉันให้ตื่นจากอาการประสาทเสีย ฉันจึงหันไปมองเขาด้วยสายตาอำมหิต บ้าเอ๊ย! จะโวยวายยังไงพวกนี้ก็ไม่ปล่อยฉันลงจากรถทำเดี๋ยวะ

"ฉันบอกนายแล้วว่าฉันชื่ออะไร"

"เออๆ แล้วบ้านเธออยู่ที่ไหนเนี่ย"

"ไม่เชิงเป็นบ้านหรือกะนะ ฉันอยู่คอนโดฯ H เอกมัยซอย..."

ฉันบอกหมายเลขซอยที่ตั้งของคอนโดฯ กับเซนท์ซึ่งฉันจำได้แม่น จากนั้นก็พยายามหายใจเข้าออกให้เป็นจังหวะ เพื่อปรับสภาพอารมณ์ที่ถูกก่อกวนตั้งแต่เช้าให้กลับสู่โหมดปกติ

เอาละนะโม! ท่องไว้ว่าอีกเดี๋ยวกูอย่างมันก็จะจบแล้ว

"เธอว่าไงนะ!?! คอนโดฯ H นั้นหรือวะ บ้านนอกอย่างเธอทำไมไม่ไป

อยู่คอนโด หรูอย่างนั้น"

"พูดอย่างกับนายรู้จักที่นั่นตั้งั้นแหละเซนท์"

"รู้สิ! ที่นั่นมันคอนโด เดียวกันกับที่ไอ้..."

"ไหนบอกจะไม่ยุ่งแล้วโวะเซนท์ Shut the f\*ck up!" ถามหันไปมองเซนท์ให้ปิดปากเงียบก่อนที่หมอนั้นจะพูดจบเหมือนไม่อยากจะให้เซนท์หลุดปากพูดอะไรอีก

"ว่าไงละ พวกนายจะไปส่งฉันก่อนไหม้ย"

"เธอไม่ได้หลอกพวกฉันแน่ะ"

"หลอกพวกนายแล้วได้อะไร นั่นนะคอนโด ที่พ่อซื้อไว้ให้พี่ชายฉัน ตั้งแต่เมื่อหกปีก่อนแล้ว ฉันก็เคยไปพักอยู่บ่อยๆ ปกติฉันจะมาเครื่องบิน แต่วันนี้ก็สนุกก็เลยมารถทัวร์ สวยสุดๆ ก็ตรงที่ได้มาเจอพวกนายนี่แหละ"

"โคตสิสุดๆ ต่างหาก ถ้าเธอไม่เจอไอ้ถาม เอ็กซ์แตกอย่างนี้คงไปไม่ถึงคอนโด หรอก"

"ที่บ้านเธอทำงานอะไรกัน" ถามเป็นฝ่ายถามบ้าง คงจะประมวลข้อมูลว่าทำไมพ่อฉันถึงมีปัญญาซื้อคอนโดฯ นั้นได้ "ว่าไงละ คำยาเธอได้ถึงได้รวยขนาดนี้"

"ฉันจำเป็นต้องตอบด้วยเหอ นายเป็นพนักงานทะเบียนราษฎรหรือยังง"

"คิดว่าตัวเองเป็นใครถึงได้มีสิทธิ์มายอกย้อน"

"พ่อฉันเป็นเจ้าของโรงแรมแห่งหนึ่งที่อุบล"

ฉันตอบอย่างเสียไม่ได้ ความจริงไม่ได้อยากจะยอมให้เขาชมขูได้หรอกนะ แต่พอดาตุๆ คมๆ คุณนั้นมองปราดมาแค่หางตามันก็หนาวๆ ร้อนๆ จนบอกไม่ถูกเลย

"ถ้าไม่มีปัญหาอะไรก็ไปส่งฉันก่อนได้แล้วไหม้ย ฉันก็เบื่อจะขลุกอยู่กับ 'คนกรุง' อย่างพวกนายเหมือนกัน!"

คอนโดฯ H ห้อง 805

ปังปอง! ปังปอง!



ฉันกดออกหน้าต่างปลุกพีซีลาทันทีที่มาถึงหน้าห้อง ก่อนหน้านั้นพวก  
คนหล่อคนเลวที่ยืนขนานข้างทั้งสองคนก็ไม่ได้คิดจะช่วยสุภาพสตรีอย่าง  
ฉันลากหรือสะพายกระเป๋าอันหนักบักเอ้กทั้งสองใบนี้เลย (ใบหนึ่งลากมา  
อีกใบหนึ่งสะพายหลัง) เฮ้อ...ไม่รู้พีซีลาจะหลับกินบ้านกินเมืองไปถึงไหน  
ถึงไม่ยอมมาเปิดประตูสักที เมื่อคืนสงสัยจะเที่ยวหนักล่ะสิท่า

หึ! เดี่ยวฉันจะเก็บข้อมูลไปแฉกับคุณแม่ให้เข็ดเลย  
บึงป่อง! บึงป่อง! บึงป่อง! บึงป่อง!

อยู่ๆ อีตารามก็เอื้อมมือมากอดอดกระหน้าซัมเมอร์เซด แค่นั้นไม่  
พอ! หมอนี่ยังเอามือทูปประตูดุโครมๆ อีกต่างหาก อ้าวเฮ้ย! เดี่ยวห้องข้างๆ  
ได้ตื่นขึ้นมาชุดโคตรฉันท่าเล่นหรอก!

"พีเธอโดนฆ่าตายในห้องแล้วมั้ง รอดตั้งนานแล้วยังไม่มาเปิดอีก"

เซนท์ทำหน้าที่เชิงสุดชีวิต ในขณะที่ตารามก็จ้องหน้าฉันเขม็ง จริงสิ!  
ผ่านมาเกือบสิบนาทีแล้วนี่ ไยพีซีลาไม่มาเปิดล่ะคะ ชักจะไม่ถูกต้องเท่าไร  
แล้วนะ

"โทรหาพี่ชายเธอสิ" ตารามเริ่มมีน้ำโ

"แต่ถ้าโทรหาพีซีลาก็ไม่เซอร์ไพรส์นะสิ!"

"เธอจะเซอร์ไพรส์พี่หรือให้พี่เซอร์ไพรส์เธอด้วยการยืนรออยู่หน้าห้อง  
อีกแสนชาติ!"

ตารามผลึกหัวฉัน แรงทรงตัวก็น้อย ฉันก็ถึงกับกระเด็นไปหัวโขกประตู  
เลย ใ้ผู้ชายชุดมาจากอเวจีเฮ้ย! ฉันเจ็บนะ แล้วก็เป็นผู้หญิงด้วย หงุดหงิด  
อะไรนักหนา ฉันไม่ได้ขอร้องให้เขามาส่งสักหน่อย

"บอกดีๆ นี่นายจะตายให้ได้ใช่ไหม!"

ฉันหันไปตารามอีก จากนั้นก็ล้วงโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดโทรหาพีซีลา  
ขณะที่เซนท์ยืนฟังฉันมองฉันตลอด

(ตุ๊ด...ตุ๊ด...ตุ๊ด...)

ติ๊ด!

ฉันกดตัดสายทิ้ง เพราะพอไม่มีคนรับ ระบบอัตโนมัติก็ตอบกลับมา  
ให้ฉันฝากข้อความไว้แทน อะไรกัน! อีพีซีลา! จะเล่นตลกกับฉันมากไป



แล้วนะ

ฉันเริ่มหน้าซีด มือสั่น แต่ก็พยายามจะไม่แสดงออก ไม่งั้นไอ้บ้าธาม  
ผลักหัวฉันอีกแน่ๆ เอาล่ะ...ต่อสายไปหาพี่ศิลาอีกที งานนี้ต้องตื่นแน่ๆ ทั้ง  
กตอด ตูบประตู่ โทริจิกขนาดนี้จะไม่ตื่นได้อย่างไร

(ตุ๊ด...ตุ๊ด...ตุ๊ด...)

ล้างสังหรณ์ไม่ค่อยดีแล้วแฮะ อีกเดี๋ยวฉันก็จะได้ยินเสียงระบบ  
อัตโนมัติโยนเข้าบริการรับฝากข้อความอีกแน่ๆ เลย ไม่ได้นะ! เซนท์กับ  
ธามกำลังจะฆ่าฉันอยู่แล้วเนี่ย รับสักทีสิพี่ศิลา!

(ดีครับ~ น้องแพรหรือ พี่ศิลามาออกค่ายอาสาอยู่นะคนดี อีกสอง  
วันกลับแน่นอน)

เสียงพี่ศิลาราวใส่โทรศัพท์มือถือ เด่วก็คงจะเพิ่งจ้วเจียตื่นขึ้นมา  
กดรับโดยที่ไม่ได้ดูเบอร์ที่โชว์อยู่ถึงได้เอาแต่พิมพ์ชื่อน้องแพรน้องพาอะไร  
นั่น แต่...เอ๊ะ! เดียวนะ ถ้าฉันได้ยินไม่ผิด...

เมื่อกันั้นอ้อพี่ศิลาบอกว่าไปออกค่ายอาสาพัฒนาชนบทนั่นหรือ?!

วอดวายแล้วไงชีวิต!

"พี่ศิลา! นี่นะโมนะ พี่อยู่ไหนเนี่ย มาเปิดประตูให้นะโมเดี๋ยวนี้  
นะโมรออยู่ที่หน้าห้องแล้วเนี่ย!"

(น้องแพรอย่าโกรธสิครับ พี่ศิลาจะกลับมะวันนี้แล้ว ใ่อๆ คนดีอย่า  
โมโหหน้า~)

"ไม่ใช่ น้องแพรโวย! อ้อพี่ศิลา! ตื่นเดี๋ยวนี้ละ นี่นะโม! น้องสาวพี่!  
จำได้มั๊ย!"

(อ้าว! ไฉนนะโม โทรมทำไมแต่เช้าวะเนี่ย คนจะหลับจะนอนโวยยย)

โหย~ ไอ้พี่บ้า! พอรู้ว่าเป็นน้องสาวนี่ด่ากระจัดกระจายเลยนะ

"พี่ศิลายังนอนไม่ได้ถ้าไม่มาเปิดประตูให้นะโม นะโมเพิ่งมาจากอูบล  
นะ แล้วตอนนี้ก็ยืนรออยู่ที่หน้าห้องพี่ศิลาแล้ว มา-เปิด-ประตู-เดี๋ยว-นี้!"

(เปิดได้ที่ไหนกันแล้ว พี่มาออกค่ายสร้างห้องสมุดให้ห้องๆ ด้อย  
โอกาสที่เสียงราย แก่อยามาพาลให้ความปรารถนาดีของทันตแพทย์ผู้รัก  
ชนบทอย่างพี่ชายคนนี้เสียหายนะ)



ฉันอยากจะทำ! พี่ศิวาหวังดีกับน้องๆ ที่ด้อยโอกาส แต่กำลังจะฆ่า  
น้องสาวในไส้ตัวเองด้วยการปล่อยฉันเอาไว้ที่หน้าห้องตอนตีห้ากับผู้ชาย  
โหดร้ายถึงสองคนเชียวนะ!

"พี่ศิวาบ้า! ไปออกค่ายทำไมไม่บอก แล้วนะโมจะเข้าห้องยังง  
นะโมไม่มีศิษย์การ์ดเข้าห้อง"

(แล้วทำไมแกไม่โทรถามพี่ก่อนจะมาละ้วยัยย)

พี่ศิวาไว้วาย ฟังเสียงแล้วดูจะรำคาญและหัวเสียมากๆ เห็นอย่างนี้  
ทุกคนอาจจะคิดว่าเขาเป็นนักศึกษาทันตแพทย์จริงๆ เหรอ ฉันขอสาบาน  
ตรงนี้ว่า...มันคืออนาคตหอมฟินจริงๆ ค่ะ

ถึงจะดูท่าทางบ้าๆ บอๆ เพลย์บอยผ่าเหล่าผ่ากอ หน้าตาหล่อมากๆ  
หุ่นดีมากๆ และผมสีทองไฮไลต์สีแดงมาแต่ไกล แกมยังเปลี่ยนผู้หญิงดวง  
เหมือนเปลี่ยนกางเกงใน พี่ฉันก็เคยไปแข่งฟิสิกส์โอลิมปิกมาแล้วด้วย  
นะเออ!

ปีนี้พี่ศิวาจะเรียนจบแล้วและนี่ก็ช่วงปิดเทอม (พี่ศิวาเรียนจบชั้น  
ก็ขึ้นปีหนึ่งพอดี) พี่เขาคงเคลียร์ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วถึงไปออกค่ายอย่าง  
สบายใจเจ็บ

"ก็นะโมจะมาเซอร์ไพรส์พี่ศิวานี้ ถ้าโทรหาพี่ศิวาก่อน พี่ศิวาจะ  
เซอร์ไพรส์เหรอ อยายมาเฉไฉนะ กลับมาเปิดห้องให้นะโมเลย ไม่งั้นนะโม  
จะฟ้องแม่"

ฉันโน้มน้ำหนักเต็มที่ ถึงแม้ความหวังจะริบหรือจนต่อมหน้าตาจะทำงานอยู่  
รวมร่อแล้วก็ตาม

(แต่พี่กลับตอนนี้ไม่ได้เห็นว่า พี่อยู่เชียงรายนะ้วยัย! ไม่ใช่แถวทองหล่อ  
ถึงจะได้ไปหาแกทันทีอะ ไปเปิดโรงแรมแถวๆ นั้นนอนก่อน วันมะรืนนี้  
เดี่ยวพี่กลับ ไม่โกหกจริงๆ นะน้องรัก)

ขอบคุณมาก! พูดเหมือนเป็นเรื่องง่ายสำหรับผู้หญิงที่มาจากต่าง  
จังหวัด แบกกระเป๋าไปเท่ควายถึงถึงสองใบและกำลังเคืองคว้างอยู่หน้า  
ห้องในเวลาตีห้ามากเลยนะไฉพี่ชายใจร้าย!

"พี่ศิวาจะให้นะโมไปนอนโรงแรมคนเดียวเนี่ยเหรอ นะโมไม่รู้จัก



โรงแรมแถวนี้สักที่เดียว แล้วที่สำคัญนะโมก็กลัวผีไวยยย กลับมาเลยนะ  
นะโมบอกให้พี่ศึลากลับมากี่ต้องมา!"

(พูดไม่รู้เรื่องเลยไวยไวยไวยน้องคนนี่ เจอกันวันมะรินนั่นแหละ แคนี่นะ  
ที่จะนอนต่อแล้ว)

"พี่ศึลา! อย่าเพิ่งวางสายนะ! พี่ศึลา! พี่ศึลา!"

ฉันเรียกพี่ศึลาจนเสียงดังก้องไปทั่ว ไม่กลัวแม้ว่าใครจะออกมา  
ด่าพอดต่อว่าแม่ แต่พี่ศึลาก็กดวางสายไปแล้ว พอฉันกดเบอร์โทรหาอีก  
พี่ศึลาก็กดเครื่อง ไม่ยอมรับรู้เรื่องราวอะไรใดๆ ทั้งสิ้น

ไอพี่ชายผู้แสนเลว! ทำไมฉันต้องมีพี่เลวๆ อย่างมันด้วยวะเนี่ย!

"ไอพี่บ้าเฮีย..."

ฉันยืนมองโทรศัพท์มือถือมือฉันระริก ตัวก็สั่นเหมือนจะหมดแรงลง  
ดี้อๆ พยายามใช้ความคิดเต็มที่และสะกดน้ำตาไว้สุดพลัง ไม่งั้นผู้ชายโคตร  
เลวร้ายสองคนที่ยืนจ้องฉันอยู่คงได้หัวเราะเยาะกันสนุกสนานแน่ๆ

ต่อจากนั้นฉันก็กลับใจกดเบอร์โทรหาญาติๆ ที่ฉันพอจะมีเบอร์ใน  
โทรศัพท์มือถือ...

(ขออภัยค่ะ หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้)  
ติด!

(ขออภัยค่ะ หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้...)

"บ้าชิบ! วันนรกแตกอะไรกันเนี่ย!"

จริงๆ ฉันจะไปหาญาติสักคนที่บ้านพวกเขาก็ได้ ยิ่งใครครอบครัว  
ญาติๆ ก็คงไม่รังเกียจฉันอยู่แล้ว แต่ทุกครั้งที่ไปถ้าไม่มีพวกเขามารับ พี่  
ศึลาก็กะพาไปเอง แล้วฉันก็ไม่ใช่ว่าจะสนิทกับญาติทุกคนจึงมีเบอร์อยู่แค่  
คนสองคนเท่านั้น (ซึ่งโทรไม่ติดเลยสักคน) ฉันจำไม่ได้ด้วยว่าบ้านพวกเขา  
อยู่ที่ไหน ซอยอะไร ถึงจะเคยไปหลายครั้งแล้ว แต่ช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา  
ฉันไม่ได้ไปเยี่ยมพวกเขาเลย แล้วฉันจะไปตระเวนหาบ้านพวกเขาคนเดียว  
ได้อย่างไร

ฉันก้มมองโทรศัพท์มือถืออีกครั้ง ทั้งโมโห ทั้งสับสนจนสมองจะ  
ระเบิด ใจหนึ่งก็อยากจะโทรหาแม่ แต่ถ้าแม่รู้ฉันจะต้องโดนดูแน่นอนเลย



ที่สำคัญ...ถ้าพี่ศิลาไม่กลับมา พ่อกับแม่ที่อุบลคงเป็นห่วงจนรุ่นวายไปทั้งบ้าน ฉันจะทำตัวเป็นเด็กๆ อะอะอะไรก็โทรไปฟ้องแม่ไม่ได้แล้วนะ ฉันโตแล้วนี่!

"ว่าไง พี่ชายเธอตายแล้วหรือถึงไม่ยอมมาเปิดประตู"

"หุบปากนายไปเถอะน่าเซนท์!"

"อะไรอะ! พวกเรามาส่งเธอเพื่อให้เธอด่าเล่นหรือไง สะเหล่มาจากอุบลจะมาเซอร์ไพรส์พี่ แล้วเป็นไงล่ะ มันไม่อยู่แล้วเดือดร้อนใครถ้าไม่ใช่พวกฉัน เอะ! ขำอะ"

"เออ! ถ้าขำมากนักก็หัวเราะให้พอใจเลยนะ กลับไปเซ! ถ้าไม่อยากจะมารุ่นวายกับฉันนะ ฉันไปขอร้องนายให้มาหรือไง ไร่บ้า!" ฉันด่าอย่างสุดทนแล้วตรงเข้าไปผลักอกเซนท์อย่างพาลโมโห

"นะโม! ฉันเป็นเพื่อนเล่นเธอหรือไง?!" เซนท์จ้องหน้าฉันเขม็ง

"เจียบเหอะน่าเซนท์! งามผลักอกเซนท์ไม่ให้เข้ามาเอาเรื่องฉัน ขณะที่หมอนั้นชี้หน้าฉันพรางกัณฑ์จนดังกรอตุๆ ส่วนธามก็หันมามองฉันท่าทางโกรธๆ "แล้วเธอจะเอาไป"

"ก็ไม่เอาไปหรอก"

"นี่เป็นเวลาที่จะกวณประสาทเธอ...นะโม"

ธามเรียกชื่อเล่นฉันที่เขาไม่เคยเรียกมาก่อน ฉันจึงรู้สึกเหมือนถูกผู้ใหญ่ตำหนิเลย ส่วนเซนท์ก็เดินหนีไปสูบบุหรี่ห่างจากเราสองสามก้าว ถ้าอยู่ใกล้ๆ กันเขาคงไม่วายเข้ามาล้างแค้นฉันนะสิ

แล้วพอเจอธามดูเข้า ฉันก็เม้มปากแน่นและนั่งเจียบไป...

ฉันขาดสติไปแปดล้านแสนจนคิดอะไรไม่ออกแล้วนะ แต่พอมีธามยืนอยู่ข้างๆ แล้วจ้องหน้าฉันเขม็งเหมือนทั้งโกรธแต่ยังเป็นห่วงแบบนี้ ฉันก็อารมณ์สงบลงอย่างน่าประหลาด...

ความจริงฉันก็ผิดที่ไปว่าเซนท์แรงๆ เขาน่าจะอายุมากกว่าฉันหลายปี แต่มยังอุตสาห์นั่งรถมาส่งอีก ฉันควรให้เกียรติเขา แล้วทั้งหมดก็เป็นความผิดฉันที่คิดจะเล่นบ้าๆ จนเกิดเรื่องเองทั้งนั้น

"ขอโทษ..."





ถึงฉันจะเป็นพวกไม่ยอมใคร แต่ฉันก็เป็น 'คนจริง' พอที่จะยอมรับความผิด พ่อแม่ฉันสอนว่าถ้ารู้ว่าผิดก็ต้องขอโทษ แม้ว่าเราจะไม่ชอบชี้นำฝ่ายตรงข้ามสักแค่ไหนก็ตาม...

"ขอโทษนายด้วย...เซนต์"

"กองไว้ตรงนั้นแหละ"

"ฉันรู้ว่านายโกรธที่ฉันด่านายแรงๆ ก็บอกว่าขอโทษแล้วไง"

"คุยกับไอ้ธามไป ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน"

"แล้วเธอจะเอาไป..." ธามถามก่อนที่ฉันกับเซนต์จะเปิดฉากทะเลาะกันอีก "ถ้าจะค้างโรงแรมเดียวฉันจะพาไป"

"ไม่ต้องอะ ฉันไม่ไปโรงแรม"

ฉันกอดอกและเบ้าปากปฏิเสธ คราวนี้ธามขมวดคิ้วเหมือนไม่พอใจที่ฉันทำท่าทางไม่น่ารักใส่เขา (อีกแล้ว) แต่ฉันไม่ยอมไปนอนโรงแรมนี้ ฉันจะอยู่ยังไง อยู่กับใคร มันอีกตั้งสองคืนเชียวนะ

ฉันคงกลัวผีจนมีคนพาเข้าศรีรัษฎุก่อนที่พี่ศิลาจะกลับมาจากเชียงรายแน่ๆ

"จะรออยู่ที่นี้หรือ" ธามถามย้ำ แน่นอนว่าฉันพยักหน้ารับโดยไม่เกรงกลัว ดูเหมือนฉันกับเขาจะพูดจากันดีๆ ได้ไม่เกินสองประโยคนะ "...งั้นก็ขอให้มีใครลากไป 'ทำอะไร' ก่อนที่พี่ชายเธอจะกลับมาแล้วกัน!"

"ขอบคุณที่ช่วยพร และขอบคุณที่มาส่ง นู่นลิฟต์!"

"เหอะ!"

ฉันจ้องตากับธามอย่างฟาดฟันอยู่ครู่หนึ่ง หมอนี่ก็ผลักหัวฉันแรงๆ เหมือนจะระบายนวดหงิด และเป็นอีกครั้งที่หัวฉันฟาดเข้ากับประตูฮึ้ย! จะไปแล้วก็ต้องฝากความแค้นเอาไว้สู่มอกฉันอีกนะ

ที่ว่า...

"ปล่อยคอเสื้อฉันเดี๋ยวนี้นะธาม! หนูแตกหรือไง! ฉันบอกให้ปล่อยไปแล้ว!"

ฉันร้องลั่นพลางต้านทานแรงดึงไว้แต่ก็ไม่มีผลอะไร เมื่อร่างกายปลิวไปตามแรงดึงของผู้ชายบ้าพลังที่วกกลับมาลากคอฉันอีกรอบ ธามไม่ตอบและไม่สนว่าฉันจะตะโกนด่าเขาด้วยซ้ำ ผู้ชายหน้าด้านเอ๊ย!



"ตัดใจจากกันไม่ขาดจริงๆ เลยนะ"

พอเข้ามาถึงลิปต์ เซนที่เข้าไปรออยู่ก่อนแล้วก็ส่งเสียงเห่าหอน แต่ฉันไม่มีเวลาจัดการไอ้ลูกครึ่งกวนประสาทนี้หรอก ฉันจะต้องจัดการกับมือใหญ่ๆ ที่หัวคอเสื้อฉันอยู่ต่างหาก

ธามกคลิปต์ไปที่ชั้นลิบสามแล้วเอามือมาปิดปากฉันไว้ด้วย ส่วนมือเรียวยาวอีกข้างก็จัดการรวบตัวฉันไม่ให้ดิ้นหรือร้องคำเขาอีกต่อไปจนแผ่นหลังของฉันเปียดเสียดไปกับแผ่นอกกว้างที่มีไอร้อนเหมือนคนเป็นไข้และแข็งแรงแรงอย่างถึงที่สุด หัวใจฉันเต้นตึกตักไปด้วยความโกรธและด้วยเหตุผลอื่นใดอีกก็ไม่รู้สาเหตุ

แต่ที่แน่ๆ ฉันเดินไปจากอ้อมแขนของไอ้คนบ้าพลังที่ชื่อธามไม่ได้เลย โอ๊ยยย~ ปลดปล่อยฉันไปจากพวกทายาทอสุรนี้สักทีเถอะ!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

